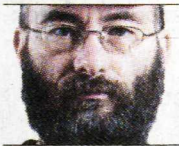

Elkent szűnyogtetem

HANGÉRIEN RIPABLIK

KÁCSOR ZSOLT

Ülünk egy kávézóban, mesélni kezdenék pár dolgot magamról neki, de a telefonját nyomogatja. Gondolom, megvárom, míg végez. Kinézek az ablakon, esik. Milyen szép. Annyira szeretem az esőt. Rádadásul esőben nem lehet telefonozni. Igaz, neki ez is sikerülne. Szerintem már beállt a nyaka telefonos üzemmódba, föl se bírná emelni a fejét rendesen. Esik, az utcán mégis milyen sokan járnak. Két fickó üvölt egymással a villamosmegállóban, a várakozók unottan elfordulnak. Ekkor leteszi a telefonját az asztalra, és föl néz, na végre, sóhajtok föl magamban.

Rettentően utálok, ha beszélgetés közben valaki a telefonját baszkurálja, de a legtöbb esetben nem merek szólni. Pontosabban szinte soha. Ki vagyok én, hogy megmondjam, mit csináljon a másik? Telefonja az asztalon, a személtre rajtam, mi újság, kérdezi, s már nagy levegőt veszek, hogy be-

Rettentően utálok, ha beszélgetés közben valaki a telefonját baszkurálja, de a legtöbb esetben nem merek szólni

lekezdjek, amikor pittyen a telefonja. Kapás van, azonnal ráugrik. Nézem az esőt, a lágyan permetezőt. Megjön a villamos, a két részeg vitakozó marad. Ja, persze, hajléktalanok, hová is mennének.

Iszom egy kortyot a kávémból, közben ránézek, rápillantok a kijelzőre, mit néz vajon, látom, hogy fészbukozik. Kipirult arccal görgeti a hírfolyamot. Hát ezt a hülye Lovasit, dűnnyögi, mit szólsz? Szerintem Lovasi nem hülye, mondom, én nagyon szeretem. Jó-jó, de amit Győrben művelt a választáson, az gáz, morogja, mire közbevágok: az arcodon elkent szűnyogtetem. Mi van, néz rám riadtan, mi van az arcomon? Elkent szűnyogtetem, mondom, de nem érti. Szóval ne hülyézd le Lovasit, magyarázom, engem nem érdekel, hogy kinek kampányol, az érdekel, hogy zseni. Ötven év múlva nem a nyilatkozatait fogják énekelni, hanem a dalait. Erre legyint egyet, és görget tovább.

Mi újság, kérdezi újra, de rám se néz, a telefonját bújja, gondolom magamban, hogy elmész te a picsába, fennhangon meg azt hazudom neki, hogy, figyu, kiderült, hogy rákos vagyok. Föl se néz, a homlokát ráncolja, s azt dűnnyö-

gi, hogy hű, az gáz. Kicsi csönd ereszkedik ránk, majd egyszerre csak azt kérdi, hogy amúgy milyen? Mi milyen, kérdezek vissza. Milyen rák, kérdezi. Gondolkodom, hogy milyen rákom legyen, aztán kinyögöm, hogy tüdő. Várjál, rákeresek, mondja, és tényleg rákeres. Aztán azt mondja, hogy semmi gáz, vannak sokkal veszélyesebb rákok.

Kinézek az ablakon, és azon tűnődöm, hogy a társadalom hány százaléka lehet telefonfüggő. Budapesten tuti 99 százalék. Az utcán simán neked mennek, miközben a telefonjukat baszkurálják, s még csak föl se néznek utána. De nemcsak fiatalok, hanem középkorúak és idősek is. Azzal áltatják magukat, hogy ők igazából olvasnak. És aki olvas, az intelligens. Lószart, mama, hogy egy klasszikust idézek. Tíz éve ugyanezek az emberek nem könyvvel a kezükben ültek a kávézóban.

Mondom neki, hogy utolsó stádium, de nem érti. Milyen utolsó, kérdezi. Mondom, a rák, tudod, a tüdőm. Ja, ja, bólogat, de az nem gáz, már mondtam. De mi van az arcomon, kérdezi, milyen szűnyog? Nézek ki az ablakon, nem szólok, hagyom, hadd kenje szét.